

S SUGGERIMENT

A propòsit de com s'ha presentat i tractat el període de Presidència i la persona d'en Joan Bertran i Viñolas "Nitu", vull insistir amb que no s'han escrit les notes històriques amb prou discreció.

Falten algunes precisions.

Faré esment en primer lloc, d'unes paraules pronunciades en privat per l'Amador Garrell i Soto, en ocasió de l'homenatge al Mestre Josep Mª Ruera i Pinart, que el Club de Ritme va dedicar-li l'abril del 1943.

L'Amador, que formava part de l'Organització de l'homenatge, va tenir a càrrec el redactat i l'edició a la impremta de casa seva, de la revista que amb tal motiu es va publicar. La presentació que va fer –diguem-ne d'opinió– va voler clarificar que el Jazz ja havia arribat a la seva maduresa, a la seva majoria d'edat i que l'acceptació universal de la mateixa ja no era qüestionable. Va acabar l'article amb la següent frase: "Solo la vetan los pseudo intelectuales vanidosos."

Ja la vàrem tenir armada!

El censor granollerí, en Ferran Carrera i Cortiada va donar l'ordre de segrestar la publicació. Com a component de la Junta del Club de Ritme vaig anar a parlar amb en Carrera. No va baixar del burro. Em va començar dient, sense anomenar-lo, que el Caudillo ja havia estat prou generós amb l'articulista i que era una ofensa la frase final.

(No sé si va arribar a sentir-se al·ludit o si ho va comprendre. El Ferran, hi ha vivències i proves que no era cap llumenera ...).

Si, l'Amador va dir en privat, amb motiu d'aquest afer: "Al acabar-se la Guerra Civil dels Estats Units, els perdedors, els del Sud, no foren perseguits com passa aquí. Acabada la Guerra es va acabar la lluita, l'odi...".

En Joan Bertran i Viñolas, va ser President per la dimissió (Voluntària? - Forçada?) de l'Antoni Jonch. Aquest va tenir problemes –suposo que amb el censor o els seus companys– però no va tenir pels a la llengua. També li deuriem dir això de la magnanimitat del Caudillo i segons sembla varen afegir-hi que aquí s'havien mort sacerdots i gent de dretes, motiu pel qual ara ells eren qui dictaven les normes.

En Jonch els va retreure l'assassinat en massa de republicans a la plaça de braus de Badajoz i... ja es pot suposar el final de la conversa.

Varen ser un dies que l'Agrupació Excursionista de Granollers va passar la "maroma" de si seguia o la tancaven.

Hom era innocent i desconixedor del que passava.

I una tarda vaig anar a can Carbó de la Carretera i... a la botiga només hi havia en Joan Carbó i Cañameras darrera del taulell del fons de la botiga i repenjat al taulell de ma esquerra, segons s'entrava, en Josep Estrada i Garriga.

Al veurem entrar a mi, els dos es varen mirar. Era una mirada de complicitat i de seguida em varen oferir la Presidència de l'Agrupació. No varen esperar que respongués. Per altre banda no m'esperava la proposta i vaig quedar tallat. Varen afegir entre ells: "però no el podem deixar sol. L'hem de protegir!".

Quan vaig reaccionar i tenint la paraula els hi vaig dir: "Formo part de la Junta del Club de Ritme. A demés soc del cos de redacció del Butlletí que fem un exemplar mensual. I finalment que com vosaltres dos, soc Membre del Centre d'Estudis...".

Un altre càrrec, no ho crec oportú...".

No es va parlar més de l'assumptu.

Llavors, no sé com ni de quina manera el "Nitu" va accedir a la Presidència de l'Agrupació.

Inclús penso que els mateixos "del movimiento", el fiquessin com el seu home a l'Agrupació per tal d'evitar haver de prendre una decisió traumàtica.

I el "Nitu" va acceptar.

Per les poques coses que m'han explicat arribo a la conclusió de que li va faltar ma esquerra. Es veu que mai va amagar que "complia ordres".

Era un bon noi. No va tenir la picardia ni la malícia d'explicar una versió més amable. Aquest ha estat el seu pecat.

Però si tant poc hagués estimat l'Agrupació, amb divuit anys de Presidència tenia temps i ocasió de tirar portes avall i... un més, com L'Orfeo Granollerí i La Unió Liberal, a fer malves i com deia aquell humorista argentí al final, en els seus monòlegs: "... y de él nada más se supo!".

Gràcies a aguantar el que va aguantar en Bertran, ens agradi o no, avui estem celebrant les acaballes del 75é Aniversari de la nostra Agrupació Excursionista de Granollers.

És, si més no, per reconèixer-li.

*Pere Crusellas i Solsona
Desembre del 2003.-*